

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6685/2021
18.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Вера Симић, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Софија Ђуровић, адвокат из ..., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 212/21 од 26.05.2021. године, у седници одржаној 18.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 212/21 од 26.05.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П2 1642/19 од 21.01.2021. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље АА и обавезан тужени да тужиљи плаћа месечно по 8.000,00 динара, почев од 07.12.2018. године до 30.09.2019. године, умањене за плаћене доприносе за њено издржавање од стране туженог, уплатом на текући рачун тужиље, ближе наведен у овом ставу изреке. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља АА тражила да се обавезе тужени да на име свог доприноса за издржавање тужиље плаћа месечни износ преко износа од 8.000,00 динара, па до износа од 15.000,00 динара, у укупном износу од 132.000,00 динара, почев од 07.12.2018. године до 30.09.2019. године, умањене за плаћене доприносе за њено издржавање од стране туженог уплатом на текући рачун тужиље, ближе наведен у овом ставу изреке. Трећим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи ВВ на име накнаде по основу свог доприноса за издржавање ББ, исплати месечно износе од по 7.000,00 динара за период од 07.12.2018. године до 25.10.2019. године, умањене за износе које је тужени платио током спора на име доприноса за издржавање тада мал. ББ уплатом на текући рачун, ближе наведен у овом ставу изреке. Четвртим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља ВВ тражила да се обавезе тужени да јој на име свог доприноса за издржавање ББ, плаћа месечно износ преко износа од 7.000,00 динара месечно па до износа од 12.000,00 динара месечно, почев од 07.12.2018. године па до 25.10.2019.

године уплатом на текући рачун, ближе означен у овом ставу изреке. Петим ставом изреке, обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање ББ плаћа месечно по 12.000,00 динара, почев од 25.10.2019. године, па убудуће сваког 01. до 05. у месецу за текући месец док се не стекну разлози због којих се ово право мења или укида, с тим што је дужан да доспеле а неисплаћене доприносе плати одједном, умањене за плаћене доприносе за издржавање ББ од стране туженог током судског спора уплатом на текући рачун ближе наведен у овом ставу изреке. Шестим ставом изреке, овом пресудом мења се пресуда Основног суда у Крагујевцу П2 1407/12 од 31.12.2013. године у ставу трећем изреке. Седмим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 212/21 од 26.05.2021. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставовима првом, другом, трећем, четвртном и петом изреке. Другим ставом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП у вези члана 91. ЗПП, јер су тужиоци правилно заступани у овом поступку. Осим тога, указивање туженог на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није било предмет оцене овог суда, с обзиром на то да се ради о повредама које се не могу сматрати ревизијским разлогом, у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци АА, рођена ...1998. године и ББ, рођен ...2001. године су деца туженог из брака са тужиљом ВВ. Правноснажном пресудом Основног суда у Крагујевцу П2 1407/12 од 31.01.2013. године, разведен је брак тужиље ВВ и туженог, обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање тада малолетне ћерке АА, плаћа месечно по 20%, а за малолетног ББ 15% од зараде коју остварује. Наведена одлука је донета на основу споразума странака без утврђивања просечних месечних потреба малолетне деце и могућности оца као дужника издржавања. Правноснажном делимичном пресудом овог суда, укинута је обавеза туженог да доприноси издржавању ћерке АА, почев од 01.10.2019. године, јер јој је престало својство студента. Тужени је дипломирани ..., у време доношења претходне пресуде, био је запослен као руководилац у групи „ДД“ у ... са месечном зарадом од 100.000,00 динара, и у то време његов допринос издржавању мал. АА је био 20.000,00 динара, а допринос издржавању мал. ББ 15.000,00 динара, имајући у виду одређен процентуални месечни износ издржавања. Туженом је престао радни однос на одређено време 23.01.2019. године, једно време је био незапослено лице и није

остваривао право на новчану накнаду по основу незапослености, запослио се 02.09.2019. године као наставник у неколико основних школа са непуним радним временом, са месечном зарадом од око 60.000,00 динара. Тужени из другог брака има сина ЂЂ, рођеног ...2011. године и малолетног ЕЕ, рођеног ...2014. године, живи у родитељској кући са супругом која остварује зараду од 26.000,00 динара, а деца не примају дечји додатак. Законска заступница тада малолетне деце, радила је у „ЖЖ“ и имала зараду од око 20.000,00 динара, а данас је њена зарада око 60.000,00 динара. Садашње месечне потребе тужиље АА су утврђене у износу од 23.000,00 динара, а малолетног ББ 16.000,00 динара за период од подношења тужбе до пунолетства (25.10.2019. године), а након тога у износу од 23.000,00 динара. Од доношења претходне пресуде промениле су се околности, јер је АА у то време имала 14 година, а ББ је био календарског узраста од 12 година. Деца су са мајком становала у изнајмљеном стану, за који су плаћали закупнину 130 евра месечно, сада плаћају 150 евра месечно, као и комуналије. Тужилац ББ је у време првостепеног поступка био ученик средње школе и припремао се за ... факултет, а пунолетан је постао ...2019. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев за измену раније одлуке делимично основан, налазећи да су се околности на основу којих је донета претходна одлука измениле у мери која би оправдале измену раније одлуке у погледу висине доприноса туженог издржавању тужилаца прописане одредбом члана 164. Породичног закона.

Наиме, одредбом члана 164. Породичног закона прописано је да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука. Одредбом члана 154. став 1. истог закона прописано је да малолетно дете има право на издржавање од родитеља, док је одредбом члана 160. став 1. прописано да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Потребне повериоца издржавања према ставу 2. и 3. овог члана зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода и других околности од значаја за одређивање издржавања, а могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицања зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица и других околности од значаја за одређивање издржавања.

По оцени ревизијског суда, приликом одлучивања о захтеву тужилаца АА и ББ за измену раније одлуке, побијаном одлуком правилно су оцењене све релевантне околности, и то најпре потребе тужилаца према њиховом узрасту, усаглашене захтевима и условима средине у којој живе у време доношења нижестепених одлука, које су се повећале у односу на ранију одлуку, као и материјалне и породичне прилике оба родитеља, и у склопу наведеног њихове могућности да доприносе издржавању тужилаца. Наиме, супротно ревизијским наводима, другостепени суд је ценио могућности туженог, као дужника издржавања утврђене у складу са чланом 160. став 3. Породичног закона, нарочито имајући у виду да су се материјалне прилике туженог погоршале у односу на ранију одлуку, као и да има обавезу издржавања још двоје деце, те да је у могућности да издржавању тужилаца доприноси износива досуђеним другостепеном одлуком. Осим тога, нижестепени судови су имали виду да је правноснажном делимичном пресудом укинута обавеза туженог да доприноси издржавању ћерке АА услед престанка статуса студента. Код наведеног, наводи

ревизије туженог којима се указује да је одређени новчани износ превисоко одмерен, односно да не одговара околностима које се пре свега тичу могућности туженог, као дужника издржавања, оцењени су као неосновани.

Ревизијски наводи туженог којима се указује да је уз захтев за издржавање тужиоца ББ одлучено и о регресном захтеву тужиље ВВ су без утицаја на другачију одлуку. Ово због тога што из става другог изреке првостепене пресуде, као и из образложења побијаних одлука не произилази да је реч о праву на регрес тужиље ВВ за дато издржавање тада мал. ББ за спорни период, већ су судови одлучивали о доприносу за издржавање тада мал. ББ и обавезали туженог да његовом издржавању доприноси досуђеним износом уплатом на текући рачун мајке ВВ. Код наведеног, ревизијски наводи о погрешном означавању ВВ као тужиље у овом случају нису од утицаја на правилност побијане одлуке јер није одлучено о праву на регрес тужиље ВВ за дато издржавање мал. ББ.

Осталим ревизијским наводима туженог се указује на утврђено чињенично стање и исти не могу бити дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП, ни са изузетком да се у смислу члана 403. став 2. овог закона ради о ревизији изјављеној у породичном спору за издржавање.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка није основан, с обзиром да одговор тужилаца на ревизију није био нужан и неопходан, те им не припада право на накнаду трошкова тог поступка, у смислу одредбе члана 165. ЗПП, а у вези члана 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић